

ἐπιδυμήσατε τὸν τὸν Σόπον πολὺ ποιόν. Α hoc modo copiosissimè vti, optimèque poterimus.

Κεφάλαιον 18.

Tούτοις δὲ οὐδὲ μέρη εἰναι φασίντε καθ' ὅλην πολιτείαν. Εἴ τοι δέ τοι οὐδὲ μέρη εἰστόμενα μέρη ἔνδοξος, οὐδὲ παρεξέδοξος. Τοιούτου μέρους εἴναι ἔνδοξον λέγεται, οὐδὲν δὲ τὰς αὔτικας φέρειν. Οὐτέ γε ἀγνοεῖται, οὐτέ ἀπειπεται τὸ λεγόμενον. Τοιούτου δὲ παρεξέδοξον λέγεται, καὶ φέρεται τὰς αὔτικας σωτήματα, ηταν τὰς ἀσθετικὰς πολιτείας μονάδας φέρειν τὴν παραγμέτων, ηταν μὴ οπισθίαν καὶ ἀπτητικόν φαίνεται τὸ λεγόμενον. πολλὰς δὲ ποιησομένης αὐταῖς, οὐδὲ τῆς ιδίας φύσεως ποιεῖται πίνες εἰστούμενοι εἴναι μοναδεῖς δεῖνοι γνένται σρατηγοί, πεζοχώριτοι ἀπειποντες ὄντας τέτοιος δέ οὖτις οὐδὲν ἔχοντων εἰδρύνοντες τοὺς τὴν περιγέγοντα μέρη παρεξέδοξας χρωμένοις, παρεξέδοξης σταθμοῦν τὰς εἰς τὰς ἀβούλιας αἰνεπτίταις. οὐδὲ οὐδὲ τῆς ιδίας φύσεως ποιεύματα ποιησομένης γνώμης. οὐδὲ ἀσθετικὸς δὲ ποιαζότε. δεῖτερον μεταδοκούσιν οἱ κλέπτοντες τὴν ληζανίαν ποιεῖν. οὐδὲ μόνον τὸ λαθρίαν, οὐδὲ φυσεός τὰ κεκατα περιγεγοῦται. τὰς μέρους εἴσιν ἀσθετικόν γνώμης, τὸν Σόπον τὸν πολὺ ποιησομένην. αἱ δὲ εἰς παρεξέδοξον, ποιεύσασται τὰς τελευταῖς αἴσκοδοιν. ἐτέρον δέ παρεξέπληστον μοναδοῦσι ποιεῖν της πολιτείας, εἰπεντέρον τὸ γένος τῶν μέρων τοῖς τούτοις εἰσοντες δεῖν κομισταῖς, οὐδὲν δέ τοις αἴσκοδοιν διδένειν στηθεῖται. οὐδὲ τοῖς αἴσκοδοις ἐργαζεσθαι, οὐδὲν δέ τοις πολλάς ποιησομένης.

Κεφάλαιον 19.

Sημεῖον δὲ οὐδὲν ἀλλο ἀλλου, οὐ τὸ τούτον τὸν τυχόντος, οὐδὲ μέτα πάντος, οὐλατά τό γε εἰπομένον γένεσται τοῦ τοπερίαν

Sest aduersus res omnes opinionis propriæ declaratio. Sententiâ autem duogenera sunt: alterum quidem credibile, alterum verò incredibile. Cum ergo credibile dixeris, nullæ sunt reddendæ causæ. Nam neque quod dicitur ignoratur, neque non creditur quidem. Cum verò incredibile dixeris, causa paucis sunt descendæ, & dicacitatem, & incredibilitatem effugias. Sententia autem ex semper afferendæ sunt, quæ sint rebus praesentibus quam consentaneæ: ne quod dicitur, inconcinnum, violentumve appareat. Eas autem multas faciemus, aut ex propria natura, aut ex superlatione, aut ex similitudine. Sententia autem ex propria natura huiusmodi sunt: nemo, mea sententia, rerum imperitus grauis Imperator esse potest. Altera autem talis est: Prudētium virorum certè est, ex rerum præteritarum exemplis operam dare, ut inconsulta effugiant errata. Ex propria igitur natura huiusmodi sententias faciemus. Ex superlatione verò tales: Acerbiora mihi videntur fates, quam latrones, admittere. Nam illi clanculum, hi verò palam pecunias eripiunt. Sententias igitur ex superlatione hoc modo multas faciemus. Ex similitudine autem sunt huiusmodi, Qui pecunias auferunt, id est faciunt, mea sententia, quod hi solent, qui vrbes prodūt. Vtrique enim crediti iniuria credentes afficiunt. Alia verò huiusmodi est. Videtur mihi aduersarij tyrannos planè imitari. Nam etiam illi quarū ipsi rerum iniurias aliis faciunt, penas dare indignum putant: quæ autem alii criminis dant, vehemētissimè horum causa illos cruciant: & hi siquidem ipsi aliquid mihi debent, haud redunt: si quid vero iis ego debeo, & id, & fœnora restituvi sibi decere arbitrantur. Sententias igitur ita tractando assatim abundabimus.

CAPVT XIIII.

Signum vero est alterius aliud, non quod suis cuiusvis, neque omnis omne, sed quod aut ante fuerit, aut in ipso negotio, aut post fieri consueverit. Est autem signum, & factum, non facti solū, sed & non facti. Identidem verò & non factum